

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 583/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duřu a Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) predbeřne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8244551409 z 21. novembra 2018 a zo 16. januára 2019 v spojení s rozhodnutiami Okresného súdu Kořice II a Krajského súdu v Kořiciach vydanými v konaní vedenom na Okresnom súde Kořice II pod sp. zn. 29 C 35/1998 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDAKOVANÉ] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

2. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. E 8244551409 z 21. novembra 2018 a zo 16. januára 2019 v spojení s rozhodnutiami Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Košiciach vydanými v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 29 C 35/1998-585 zo 14. augusta 2009 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 29 C 35/1998-702 zo 4. decembra 2014 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015 bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 66 €. Sťažovateľ si svoju povinnosť v stanovenej lehote dobrovoľne nesplnil, preto 8. marca 2016 okresný súd postúpil vymáhanie justičnej pohľadávky krajskému súdu.

3. Uznesením krajského súdu z 21. novembra 2018 bol nariadený výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky vo výške 66 € odpísaním z účtu sťažovateľa. Zároveň bolo banke sťažovateľa prikázané, aby po doručení tohto uznesenia zablokovala na účte sťažovateľa sumu zodpovedajúcu pohľadávke a túto uhradila po právoplatnosti tohto uznesenia krajskému súdu ako oprávnenému. Krajský súd tiež sťažovateľovi zakázal, aby po doručení

tohto uznesenia nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva.

4. Proti uzneseniu krajského súdu z 21. novembra 2018 sťažovateľ podal sťažnosť. Uviedol v nej, že uznesením okresného súdu č. k. 29 C 35/1998-585 zo 14. augusta 2009 nebola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 66 € jemu, ale protistrane v predmetnom konaní, a preto zastáva názor, že nie je povinný plniť uloženú poplatkovú povinnosť, a žiada o zrušenie uznesenia krajského súdu z 21. novembra 2018. Uznesením krajského súdu zo 16. januára 2019 bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd nerešpektoval skutočnosť, že opravné uznesenie okresného súdu zo 4. decembra 2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015 boli vydané až po právoplatnom zastavení konania (16. októbra 2014) vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998. K protizákonnej a svojvoľnej výmene povinností zaplatiť súdny poplatok z protistrany na sťažovateľa teda podľa názoru sťažovateľa došlo po viac ako 5 rokoch od právoplatnosti uznesenia okresného súdu zo 14. augusta 2009 a presne 49 dní po právoplatnom zastavení konania.

6. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„Ústavný súd SR vysloví, že zmätočnými rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8244551409 z 21.11.2018 a 16.01.2019 v spojitosti so zmätočnými rozhodnutiami Okresného súdu Košice II a Krajského súdu v Košiciach v konaní číslo 29C/35/1998 boli porušené základné práva navrhovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie, na účinný opravný prostriedok, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prerokovanie veci v primeranej lehote, pričom tento protiprávny stav nastal na základe porušenia zákazu diskriminácie zo strany zainteresovaných súdov v Slovenskej republike, ktoré sa na zmätočných rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave z 21.11.2018 a 16.01.2019 podieľali.

Ústavný súd SR zruší Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8244551409 zo dňa 21.11.2018... Ústavný súd SR zruší aj Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8244551409 zo dňa 16.01.2019...

Ústavný súd SR zakáže Krajskému súdu v Bratislave a zainteresovaným súdom v Slovenskej republike, ktoré sa na zmätočných rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave z 21.11.2018 a 16.01.2019 podieľali, pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd navrhovateľa... v konaní sp. zn. E 8244551409 a v súvisiacom konaní číslo 29C/35/1998.

Ústavný súd SR prikáže Krajskému súdu v Bratislave a zainteresovaným súdom v Slovenskej republike, ktoré sa na zmätočných rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 8244551409 z 21.11.2018 a 16.01.2019 podieľali... a ktoré zapríčinili porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa... aby obnovili stav pred porušením týchto práv a slobôd.

Ústavný súd SR prizná navrhovateľovi... ktorého práva boli porušené primerané finančné zadostučinenie... “

7. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš.

8. Na základe výzvy ústavného súdu na odstránenie nedostatkov návrhu na začatie konania z 22. novembra 2019 bola ústavnému súdu 12. decembra 2019 doručená žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantné ustanovenia právnych predpisov

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9.3 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9.4 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10.1 Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11.2 Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

11.3 Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval, či sú splnené podmienky konania, pričom jednou z nich je splnenie náležitostí návrhu na začatie konania. Kvalifikovanou podmienkou konania je aj obligatórne zastúpenie navrhovateľa advokátom. O jeho ustanovenie sťažovateľ požiadal ústavný súd.

13. Aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Ak teda ústavný súd zistí, že buď majetkové pomery sťažovateľa takúto žiadosť neodôvodňujú, alebo ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená), znamená to, že nie sú splnené predpoklady ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

15. Ústavný súd je tiež podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

16. Sťažovateľ síce v odôvodnení ústavnej sťažnosti namietal porušenie aj ďalších práv podľa ústavy a dohovoru, ale, zohľadňujúc celkovú argumentáciu sťažovateľa, boli predmetom prieskumu ústavného súdu iba v petite ústavnej sťažnosti výslovne uvedené práva podľa ústavy a dohovoru, ktoré mali byť porušené v bode 1 uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov.

III.A K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 8244551409 z 21. novembra 2018

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. Sťažovateľ využil svoje právo podať proti uzneseniu súdnej tajomníčky sťažnosť, o ktorej rozhodoval senát krajského súdu. Senát krajského súdu bol zároveň oprávnený a aj povinný poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám sťažovateľa v prípade zistenia, že napadnutým uznesením súdnej tajomníčky došlo k ich porušeniu. Právomoc senátu krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.B K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 8244551409 zo 16. januára 2019

21. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

21.1 Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

21.2 Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

22. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci vo veciach patriacich do ich právomoci.

22.1 Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k orgánom verejnej moci nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

22.2 Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

23. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

24. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

25. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

26. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok“) ak súdna pohľadávka nebola zaplatená v ustanovenej lehote, zašle súd, na ktorom súdna pohľadávka vznikla, výkaz Krajskému súdu v Bratislave (§ 4 ods. 1).

Podľa § 4 ods. 3 zákona o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok má justičná pokladnica postavenie výkonného orgánu Krajského súdu v Bratislave na vymáhanie súdnych pohľadávok s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky.

Podľa § 6 ods. 3 zákona o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok konanie o výkone rozhodnutia sa začína dňom doručenia výkazu Krajskému súdu v Bratislave podľa § 3 ods. 3 tohto zákona.

Podľa § 10a zákona o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok výkon rozhodnutia sa zastaví, ak

- a) bol nariadený, hoci sa rozhodnutie dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom výkonu, bolo po nariadení výkonu zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) priebeh výkonu rozhodnutia ukazuje, že výťažok, ktorý sa ním dosiahne, nepostačí ani na krytie jeho trov,
- d) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- e) výkon rozhodnutia bol súdom vyhlásený za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať.

27. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu zo 16. januára 2019, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených práv, ktorých porušenie sa namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval ústavnú udržateľnosť uznesenia krajského súdu zo 16. januára 2019.

28. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nesprávnosti nariadeného výkonu rozhodnutia.

28.1 Opravným uznesením okresného súdu zo 4. decembra 2014 bol opravený výrok uznesenia okresného súdu zo 14. augusta 2009 tak, že sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, pretože došlo k zrejmej nesprávnosti, keďže pôvodne okresný súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie protistrane, ktorá odvolanie nepodala. Proti opravnému uzneseniu okresného súdu zo 4. decembra 2014 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015 tak, že ho potvrdil ako vecne správne.

28.2 Krajský súd tiež poznamenal, že mu *„bol predložený spôsobilý exekučný titul, t.j. boli splnené formálne a materiálne predpoklady exekučného konania, a preto v konaní*

pred Krajským súdom v Bratislave, justičnou pokladnicou môžu byť odstraňované vady konania o výkon rozhodnutia, v žiadnom prípade nemôžu byť odstraňované vady nachádzacieho konania.“

29. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody odmietnutia sťažnosti sťažovateľa, pretože nenastal ani jeden z dôvodov na zastavenie výkonu rozhodnutia (pozri citovaný § 10a zákona o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok). Podľa názoru ústavného súdu právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

30. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

31. V súvislosti s namietaným porušením čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). Krajský súd nemohol porušiť sťažovateľom označené právo podľa čl. 13 dohovoru, ak rozhodol v jeho veci v súlade s aktuálne platným a účinným právnym predpisom (zákon o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok).

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 21).

III.C K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutiami okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach vydanými v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998

33. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne ďalej uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02), a preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

34. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

35. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napádal aj rozhodnutia okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach vydané v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn.

29 C 35/1998 bez toho, aby tieto presne špecifikoval (aspoň dňom vydania). Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti možno dedukovať, že týmito rozhodnutiami sú opravné uznesenie okresného súdu zo 4. decembra 2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015, ktoré boli vydané po právoplatnom skončení konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998.

36. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že opravné uznesenie okresného súdu zo 4. decembra 2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015 nadobudli právoplatnosť 4. januára 2016. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 26. marca 2019, a preto zjavne bola podaná po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

37. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

38. Na rámec ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ už skôr ústavnou sťažnosťou napadol opravné uznesenie okresného súdu zo 4. decembra 2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015, pričom táto vec bola vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2467/2016.

38.1 Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 356/2016 z 1. júna 2016 bola táto ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená z dôvodu, že iba samotnými rozhodnutiami všeobecných súdov v petite ústavnej sťažnosti uvedené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené byť nemohli.

38.2 Sťažovateľ, ktorý bol v tomto konaní ústavného súdu zastúpený advokátom, takto nesprávne formulovaným petitom ústavnej sťažnosti (správne malo byť namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru predmetnými rozhodnutiami všeobecných súdov) sám znemožnil, aby ústavný súd preskúmal ich vecnú správnosť.

38.3 Z uvedeného vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 29 C 35/1998-585 zo 14. augusta 2009 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 29 C 35/1998-702 zo 4. decembra 2014 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 116/2015-725 z 30. novembra 2015 boli spôsobilým pohľadávkovým titulom na výkon rozhodnutia (pozri bod 28.2).

III.D K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. E 8244551409 z 21. novembra 2018 a zo 16. januára 2019 v spojení s rozhodnutiami okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach vydanými v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998

39. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

40. V dôvodoch ústavnej sťažnosti aj v návrhu na rozhodnutie (petite) sťažovateľ namietal porušenie označených práv len rozhodnutiami všeobecných súdov.

41. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, obdobne aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť iba postupom súdu, ktorý spočíva v nečinnosti alebo v nesústreďenej (neefektívnej) činnosti všeobecných súdov. Samotným rozhodnutím súdu uvedené práva sťažovateľa porušené byť nemôžu (mutatis mutandis III. ÚS 143/05, IV. ÚS 11/08,

II. ÚS 257/2012). Ani pri zohľadnení skutočnosti, že sťažovateľ nie je právne zastúpený, ústavný súd nemôže z týchto východísk vybočiť.

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 21).

43. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o jeho ďalších procesných návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

44. Ústavný súd zároveň vzhľadom na výsledok posúdenia námietok sťažovateľa obsiahnutých v ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom. Z dôvodov uvedených v bodoch 27 a ž 37 je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu